

PAVEL VACULÍK: HEREC A TEXT

Přístup k tématu prozrazuje, že Pavel Vaculík je dvojdómá bytosť: je herec a muzikant. Vytvořil řadu výrazných postav v groteskním modu, z nichž mne nejvíce zaujal starý Karamazov (v Schormově dramatizaci Dostojevského románu) a stařec Tyndareos (ve Vostrého adaptaci Euripidova Oresta). V obou případech nešel cestou vnějškové nápodoby, ale cestou porozumění vnitřnímu smyslu jednání těchto postav v dramatické struktuře textu, a volil pro jeho zviditelnění odpovídající hlasovou i pohybovou charakteristiku. Škoda, že ho víc bavilo hrát než o svém herectví psát.

Zato bohatě využil svého hudebního vzdělání a vrhl se na teorii mluvního hereckého projevu, inspirován objevy Leoše Janáčka, aby nakonec sám dospěl k závěru že i tento přístup k činohernímu herectví má své limity. V oblasti teorie mluvního a hlasového projevu pracoval se základní odbornou literaturou, která by v případě, kdyby se chtěl této sféře seriózně věnovat, vyžadovala důkladnější studium.

Diplomová práce je přehledně rozčleněna do jednotlivých kapitol, které se od sebe značně liší, jako by jim chybělo sjednocující téma. Jsou napsány pečlivě, místy nezáživně. Nejživěji působí těch málo stránek, kde se Pavel Vaculík pouští předem daného mustru a velice trefně a vtipně charakterizuje jednotlivé postavy a jejich jazyk.

Ve srovnání s ostatními hereckými pracemi vyniká jeho odvaha zabývat se teorií oboru. Škoda, že není spojena s hlubší reflexí vlastní herecké tvorby.

Proto si dovoluji položit doplňující otázky:

- 1) Jak jste vnímal žánrovou pestrost, kterou nabízí postava starého Karamazova? Byl to pro vás šašek nebo agresivní tyran?
- 2) Dělal vám potíže interpretovat ve statickém postoji vypjatě dramatický monolog Tyndarea?
- 3) Při ztvárnění Jaši jste vycházel z empirie nebo fantazie? Hledal jste nějaký originální detail?

Mgr. Jana Kudláčková